

Hava bert okkum sjálvi at líta á

Mynd: Dini/Thomas

— Í dag er eingin sannleiki meira verður enn annar, og tær stendur í boði at velja hvønn tú vilt, men hvønn skalt tú velja? Hvor er at vegleiða, og hvussu skalt tú kenna lygnina og óndskapin frá tí góða. Búnin er jú ofta eins vakur og hugtakandi.

Í okkara tíð, har teir telgdu gudarnir hava mist gekkaskortin og teirra ljótu andlit nú gálva nakin ímóti okkum, har tær bergtakandi ideologiirnar og ismurnar liggja í krampakendum brotakøstum á vígvoll, meðan tónarnir frá einhvørjum hátíðarligum tjóðsangi skera í oyrað, hava vit einki annað enn okkum sjálvi at líta á, segði Brynhild Thomsen úr Havn m.a. í roðu síni á pisufundinum í Viðarlundini fríggjadagin.

Vit prenta roðuna.

Góðu áhoyrarar!

Tað er falið mær í lut at siga nokur orð her í kvöld vegna tað liðið av HF-arum, sum i ár hevir tikið prógv uppi í Hóydølum, tykist mær hetta ikki sørt orkymlandi, ikki minst av tí, at tað, sum eina mest tykist sermerkja hesar dagarnar, er óvissa. Hvønn dag fæa vit at vita, at samfelag okkara er á husagangi, grunnarnir eru tomir og skip undan skipi fara undir hamarin, men hóast hetta tykjast politikarar okkara at hava góða tíð. Hvørja

ferð fundur hevir verið onkrar flokkar imillum, hoyra vit i sjón- ella útvarpi, at óngantið áður hevir so góð semja verið, at júst hesin fundur hevir verið fundurin yvir allar fundar. Ja, nú skriva vit so 23. juni, og endiliga hevir tað eydnast teimum at píssa saman eitt landsstýri, og so mugu vit bara vona, at tað ikki skrædnar um tvær vikur av orsökum sum javnstøðu, homoseksualiteti, ella kynsvillingum, sum tað góða og forðomsfria føroyska málið nevni

fyrirbrigðið. Ei undur i, at veljarin kennir seg snyttan, tí lógtingsvalið varð hildið 8. nov. i fjør, so her eru farnir 7 ½ mánaði útán at eitt einasta petti er komið av skafti. Oman á hetta mugu vit veljarar eisini sodna, at i hesu nýsamansjóðsaðu samgongu halsfevnast samband og loysing, sosialisma og liberalisma. Jú, sanniliga, føroyskur politikkur hevir altíð verið sum ein laturligur sjónleikur, og er okkara byggja samgonga enn eitt klárt prógv um, hvussu varliga og fyrrvar-

— I dag leita tankar okkara til okkara kinesisku systur og bróður, sum i hesu løtu verða tikin av døgum, tí hugsan teirra ikki samsvarar við hugsanina hjá teimum raðandi, segði Brynhild Thomsen l.a. i roðu síni á pisufundinum i Viðarlundini i Havn

in vit mugu vera, so vit ikki glaðbeint trugva teirra tvæti.

Annars ljóðar víða hvar i okkara heimsparti frá uppgongutíðum, eins og heimurin allur fyri fyrstu ferð i mong ár væntar og trúliga bíðar eftir einum linna i tí ótolandi undirgangsspenningi, sum hevir riðið heiminum nú i so mong ár. Okkara litla tjóð hevir ikki nakað stórt orðið at siga i hesum stórveldatalvi, men vit kunnu so av fullum huga

ynskja og biðja eftir, at álvara byr undir hjá teimum, sum i dag kappstosa um avvaknað og frið, og at ikki tær myrkursins kreftir, sum bert vilja tynning og óyðing aftur fæa hováði fyri seg, hóast vit væla vita, at hetta myrkursvald er ómetaliga sterkt og livsseigt og framvegis heldur einasta sannleikan sita i byrsu-mulanum ella uppáftur raðuligari tynningarvapnum. I dag leita tankar okkara til okkara kinesisku systur og bróður, sum i hesu løtu verða tikin av døgum, tí hugsan teirra ikki samsvarar við hugsanina hjá teimum raðandi. Hugstoytt, at menniskjan, sum við sinum víti er komin so langt áleiðis, enn innast inni skal vera so frumkend og órein, at hon ikki dugir ella vil siggja tann vanda allur heimurin er staddur i, tí vóru allar hesin framburður og góðu gávur nýtt at byggja upp við i staðin fyri at bróta niður, kundi hetta skapt eitt Nirvana her á jorð.

Oftani verða vit ungu lógð undir at grenja, finna at og ikki tíma at lyfta hond frá síðu. Jú, tað kann væla vera. Men tit — eldru ættarliðini — mugu heldur ikki gloyma undir hvørjum umstøðum og i hvørjum tíðarráki, vit sou dagsins ljós. Har, ið tykkara heimur endaði úti við Rættara ella upp við husini hjá Williami, endar okkara heimur i ragnar-roki. Jú, tíðirnar broytast og við teimum fólkið og virðini.

Har, ið ættarliðini undan okkum finga trygghan grundvøll at byggja á i veggugávu, finga vit skilaløysi og ívan i lut. I dag er eingin sannleiki meira verður enn annar, og tær stendur i boði at velja hvønn tú vilt, men hvønn skalt tú velja? Hvor er at vegleiða, og hvussu skalt tú kenna lygnina og óndskapin frá tí góða? Búnin er jú ofta eins vakur og hugtakandi.

